

Sygn. akt I C 170/15

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 8 kwietnia 2016 r.

Sąd Rejonowy Gdańsk – Północ w Gdańsku Wydział I Cywilny

w składzie:

Przewodniczący: SSR Agnieszka Piotrowska

Protokolant: sekr. sąd. Katarzyna Warzocha

po rozpoznaniu w dniu 8 kwietnia 2016 roku w Gdańsku

na rozprawie

sprawy z powództwa M. M.

przeciwko Towarzystwu (...) Spółka Akcyjna w W.

o zapłatę

I. zasądza od pozwanego Towarzystwa (...) Spółki Akcyjnej w W. na rzecz powoda M. M. kwotę 1.750zł (tysiąc siedemset pięćdziesiąt złotych) wraz z ustawowymi odsetkami za opóźnienie od dnia 29 stycznia 2015 roku do dnia zapłaty,

II. zasądza od pozwanego na rzecz powoda kwotę 88zł (osiemdziesiąt osiem złotych) tytułem zwrotu kosztów procesu.

Sygn. akt I C 170/15

UZASADNIENIE

Powód M. M. wniósł o zasądzenie od pozwanego Towarzystwa (...) Spółki Akcyjnej z siedzibą w W. kwoty 1750 zł wraz z odsetkami ustawowymi od dnia 29 stycznia do dnia zapłaty. W uzasadnieniu pozwu wskazano, że w następstwie zdarzenia komunikacyjnego w dniu 05 grudnia 2014 roku uszkodzeniu uległ pojazd marki O. (...) o nr rej. (...) stanowiący własność powoda. W następstwie zgłoszenia szkody pozwany posiadający status ubezpieczyciela OC sprawcy szkody wszczął postępowanie likwidacyjne. Pozwany ustalił wartość szkody na kwotę 3.500 zł jako różnicę między wartością pojazdu w stanie nieuszkodzonym a wartości pozostałości. Pozwany podjął decyzje o odmowie wypłaty odszkodowania. Na skutek odwołania M. M. Towarzystwo (...) wypłaciło powodowi odszkodowanie w wysokości 1750 zł uznając, iż powód przyczynił się do zdarzenia w 50%.

W odpowiedzi na pozew pozwany Towarzystwo (...) Spółka Akcyjnej z siedzibą w W. wniósł o oddalenie powództwa w całości, oraz o zasądzenie od powoda na rzecz pozwanego zwrotu kosztów procesu, w tym kosztów zastępstwa procesowego według norm przepisanych. Pozwany wskazał, iż powód przyczynił się w 50% do zaistnienia zdarzenia gdyż w sposób nieprzewidziany i nagły zatrzymał pojazd nie dając kierowcy pojazdu poruszającego się za pojazdem powoda szansy na uniknięcie kolizji.

Sąd ustalił, co następuje:

W dniu 05 grudnia 2014 r. doszło do kolizji drogowej pojazdu marki O. (...) o nr rej. (...) należącego i kierowanego przez powoda M. M. oraz pojazdu marki H. (...) o nr rej. (...) kierowanego przez P. W...

Kierujący O. (...) jechał ulicą (...) w G. następnie z prędkością 50 km/ha wjechał na skrzyżowanie o ruchu okrężnym, na skrzyżowaniu powód z uwagi na znak ograniczenia prędkości do 30 km/ha oraz nadjeżdżające z prawej strony samochody zwolnił. Kierujący samochodem H. wjechał na skrzyżowanie zaraz za pojazdem powoda, pojazdy poruszały się po rondzie jeden za drugim. Kierujący H. zbliżając się do wlotu ulicy (...) spojrzął w prawo a następnie uderzył lewą przednią częścią swego pojazdu w prawą część tyłku pojazdu O. który wówczas znajdował się w trakcie zmniejszania prędkości. Do zderzenia doszło na wysokości lewego pasa ulicy (...). Minimalny odstęp pozwalający kierowcy pojazdu H. na uniknięcie kolizji w przypadku hamowania czy zatrzymania pojazdu O. to 9,3m. Wyłączna wina za powstanie kolizji spoczywa na kierowcy pojazdu H., który naruszył zasady ruchu drogowego z uwagi na niezachowanie bezpiecznej odległości od pojazdu poprzedzającego. P. W. za spowodowanie kolizji został ukarany mandatem karnym.

(dowód: zeznania powoda k. 54-55, częściowo zeznania świadka P. W. k. 53-54, zeznania świadka K. G. k. 52, notatka o zdarzeniu drogowym k. 8, zaświadczenie K. w G. k. 5, opinia biegłego k. 73-80)

Szkoda wynikła z powyższej kolizji została zgłoszona z tytułu polisy ubezpieczenia odpowiedzialności cywilnej sprawcy wypadku do ubezpieczyciela Towarzystwa (...) SA w W.. Na skutek przedmiotowego zdarzenia w pojeździe powoda doszło do uszkodzeń, wartość naprawy przekracza wartość pojazdu w stanie nieuszkodzonym, różnica między wartością pojazdu powoda w stanie nieuszkodzonym a wartością uszkodzonego pojazdu to kwota 3.500 zł. Decyzją z dnia 12.12.2014r. pozwany powiadomił powoda, iż odszkodowanie mu nie przysługuje gdyż uszkodzenie pojazdu O. (...) nie powstało z winy kierującego pojazdem H. (...). Po ponownej analizie decyzją z dnia 29.01.2015r. pozwane Towarzystwo przyznało powodowi odszkodowanie w wysokości 1.750 zł przyjmując przyczynienie się powoda do powstania szkody w 50%.

(bezsporne, zgłoszenie szkody – akta szkody, nadto decyzje k. 7-9)

Sąd zważył, co następuje:

Sąd oparł swe ustalenia na podstawie dokumentów złożonych do akt sprawy. Ich prawdziwość i autentyczność nie była kwestionowana przez żadną ze stron. W związku z tym Sąd również nie widząc podstaw do kwestionowania prawdziwości dokumentów, uznał je w całości za wiarygodne i oparł na nich swoje ustalenia.

Zeznania świadka P. W. oraz powoda M. M. w znacznym zakresie pokrywały się, rozbieżności dotyczyły tego czy powód bezpośrednio przez zderzeniem zwolnił czy też zatrzymał się. W tym zakresie Sąd dał wiarę zeznaniom powoda. Sąd miał na uwadze, iż zarówno powód jak i świadek mieli interes w przedstawieniu przebiegu zdarzenia w sposób korzystny dla siebie; powód gdyż od tego zależał wynik niniejszego postępowania, świadek natomiast z uwagi na uznanie go przez pozwanego winnym zdarzenia w 50% utracił zniżki w ramach ubezpieczenia OC, co mogło skutkować negatywnym nastawieniem do powoda. Z opinii biegłego wynika, iż w oparciu o zebrany materiał dowodowy nie sposób wykluczyć którejs z wersji przebiegu wypadku, każda z nich jest prawdopodobna. Rozważając, którym z zeznań dać wiarę Sąd wziął pod uwagę, iż powód konsekwentnie w zgłoszeniu szkody, odwołaniu od decyzji pozwanego, pozwie, wysłuchaniu informacyjnym i zeznaniach podawał przebieg zdarzenia, w tym okoliczność, iż przed zderzeniem zwolnił, nie zatrzymywał się. Podkreślić również należy, iż jak wynika z notatki policyjnej przyczyną zderzenia było niezachowanie bezpiecznej odległości między pojazdami. Z zeznań K. G. funkcjonariusza likwidującego zdarzenie wynika, iż w przypadku gdyby uznał on, iż drugi kierowca przyczynił się do zdarzenia wpisałby to do notatki, nadto również kierowca, który przyczynił się do zdarzenia, otrzymałby mandat bądź pouczenie. Tymczasem z treści notatki nie wynika aby do zdarzenia przyczynił się powód, ani by został on ukarany. Dodatkowo podkreślić należy też, iż P. W. dobrowolnie przyjął mandat karny. Mając na uwadze wszystkie te okoliczności Sąd oparł swe ustalenia na zeznaniach powoda, świadkowi nie dał zaś wiary w zakresie w jakim twierdził on iż powód zatrzymał się na skrzyżowaniu.

Okoliczności faktyczne w istotnych dla rozstrzygnięcia przedmiotowej sprawy kwestiach Sąd ustalił w oparciu o opinie biegłego sądowego z zakresu techniki samochodowej, ruchu drogowego, rekonstrukcji wypadków drogowych S. P.. Żadna ze stron postępowania nie wniosła zastrzeżeń do opinii, również Sąd nie dopatrywał się potrzeby jej uzupełnienia,

czy wyjaśnienia. Wskazać należy, że opinia sądowa sporządzona została przez osobę o odpowiednich kwalifikacjach, w oparciu o zgromadzony materiał oraz, zawierała precyzyjne wnioski, które zostały logicznie uzasadnione.

Przystępując do rozważań prawnych należy wskazać, że powództwo zasługiwało na uwzględnienie. Pozwany nie kwestionował faktu zaistnienia zdarzenia, posiadania ubezpieczenia od odpowiedzialności cywilnej w pozwanym Towarzystwie przez P. W., wysokości szkody, twierdził jedynie iż powód przyczynił się do powstania szkody w 50%.

Zgodnie z przepisem art. 822 k.c. w wyniku zawarcia umowy ubezpieczenia odpowiedzialności cywilnej zakład ubezpieczeń zobowiązuje się do zapłacenia określonego w umowie odszkodowania za szkody wyrządzone osobom trzecim, wobec których odpowiedzialność za szkodę ponosi ubezpieczający albo osoba na rzecz której została zawarta umowa ubezpieczenia. Świadczenie ubezpieczyciela obejmuje zapłatę sumy pieniężnej odpowiadającej wysokości poniesionej przez poszkodowanego szkody (art. 805 k.c.). Wysokość odszkodowania powinna być określona według reguł określonych w art. 363 k.c. i art. 361 k.c., przy czym w przypadku uszkodzenia rzeczy w stopniu umożliwiającym przywrócenie jej do stanu poprzedniego, osoba odpowiedzialna za szkodę obowiązana jest zwrócić poszkodowanemu „wszelkie celowe, ekonomicznie uzasadnione wydatki, poniesione w celu przywrócenia do stanu poprzedniego (wyrok Sądu Najwyższego z dnia 20 listopada 1970 r., II CR 425/72, OSNCP 1973/6/111). Należy w tym miejscu zaznaczyć, iż naprawienie szkody oznacza wykonanie czynności niezbędnych do przywrócenia stanu sprzed szkody zaistniałej w pojeździe, przy czym brak poniesienia tych kosztów przez stronę poszkodowaną nie oznacza, iż szkody tej nie poniosła. Powód ma prawo żądać uiszczenia na jego rzecz odszkodowania w wysokości niezbędnej do przywrócenia pojazdu do stanu poprzedniego. Mając na uwadze, iż w przedmiotowym stanie faktycznym doszło do zderzenia dwóch pojazdów mechanicznych odpowiedzialność P. W. i co za tym idzie pozwanego opiera się na zasadzie winy (art. 415k.c. w zw. z 436 § 2 k.c.).

W ocenie Sądu powód wykazał za pomocą własnych zeznań oraz dowodu z opinii biegłego, iż do kolizji drogowej, a zatem szkody doszło z wyłącznej winy P. W.. Jak już wyżej wskazano Sąd dał wiarę zeznaniom powoda ustalając, iż powód bezpośrednio przez zderzeniem zwolnił, lecz nie zatrzymał się. W świetle opinii biegłego uznać należało iż taki manewr był uzasadniony w występującej wówczas sytuacji drogowej, a do zderzenia doszło wyłącznie na skutek nie zachowania przez P. W. bezpiecznego odstęp. W takiej sytuacji brak było podstaw do przyjęcia, iż powód przyczynił się do powstania szkody.

Tym samym Sąd uznał, że pozwane Towarzystwo jest zobowiązane do zapłaty na rzecz powoda odszkodowania w pełnej wysokości. Mając na uwadze, iż między stronami bezspornym było, iż kwota 3.500 zł rekompensuje szkodę poniesioną przez powoda, a pozwany wypłacił mu już kwotę 1.750 zł Sąd zasądził od pozwanego na rzecz powoda kwotę 1.750 zł zgodnie z żądaniem pozwu.

O odsetkach Sąd orzekł na podstawie art. 481§1 i 2 k.c. w zw. z art. 14 ust.1 i 2 ustawy z dnia 22 maja 2003r. ubezpieczeniach obowiązkowych, Ubezpieczeniowym Funduszu Gwarancyjnym i Polskim Biurze Ubezpieczycieli Komunikacyjnych.

O kosztach procesu Sąd orzekł w oparciu o zasadę odpowiedzialności za wynik procesu zgodnie z art. 98 k.p.c. i zasądził od pozwanego na rzecz powoda kwotę 88 zł, którą powód poniósł tytułem opłaty.

ZARZĄDZENIE

(...)

(...)

(...)

(...)